

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Małgorzaty Kaszubskiej

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 13 lutego 2018 roku sprawy :

H. D., córki R. i W. zd. S., urodzonej (...) w S.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 27 czerwca 2017 roku do dnia 29 sierpnia 2017 roku, przy ul. (...). A. (...) w S., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierowała wobec J. D. groźby karalne pozbawienia życia, przy czym w dniu 28 lipca 2017r. oraz w dniu 29 sierpnia 2017r. wypowiadając słowa o pozbawieniu życia pokrzywdzonej prezentowała jednocześnie trzymany w ręku nóż oraz dobijała się do drzwi mieszkania pokrzywdzonej, czym wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżoną H. D. uznaje za winną zarzucanego jej czynu, tj. przestępstwa z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 34 §1, §1a pkt 1, §2 k.k. i art. 35 §1 k.k. skazuje ją na karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżoną do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 (trzydziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 93a §1 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień;

III. na podstawie art. 41a §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. D. w sposób osobisty, pisemny jak i za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość;

IV. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonej J. D. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

V. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tj Dz.U. 2002r., nr 123, poz. 1058 z późn. zmian.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata K. S. w S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych plus podatek VAT w kwocie 165,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 §1 k.p.k., art. 626 §1 k.p.k. i art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zmian.) zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd uznał następujące fakty za udowodnione

Oskarżona H. D. jest 49-letnią, karaną, uzależnioną od alkoholu rozwódką. Wymieniona zamieszkuje po sąsiedzku z pokrzywdzoną J. D. w budynku mieszkalnym przy ulicy (...) w S..

Oskarżona w okresie od 27 czerwca 2017 roku do dnia 29 sierpnia 2017 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierowała wobec sąsiadki J. D. groźby karalne pozbawienia życia, przy czym w dniu 28 lipca 2017r. oraz w dniu 29 sierpnia 2017r. wypowiadając słowa o pozbawieniu życia pokrzywdzonej prezentowała jednocześnie trzymany w ręku nóż oraz dobijała się do drzwi mieszkania wymienionej, czym wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione.

dowody : wyjaśnienia oskarżonej H. D. k.186v, zeznania J. D. k.178, dokumenty : pisemne zawiadomienie pokrzywdzonej k.1, raport z historii działania k.56-60,113-118, opinia sądowo-psychiatryczna k.82-85, opinia sądowo-psychologiczna k.86-88, protokół z oględzin nagrania rejestratorów KPP S. i (...) k.135-137,139-140, kopia protokołu zatrzymania oskarżonej k.49-50.

Oskarżona H. D. przed Sądem przyznała się do winy.

Sąd zważył, co następuje :

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżona H. D. dopuściła się zarzucanego jej czynu, a działanie jej było zawinione. Sąd nie dopatrył się okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonej, bądź też w inny sposób wykluczały jej odpowiedzialność karną - co było przedmiotem opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa (k.82-85,86-88). Sąd wnioski zawarte w opiniach w pełni podzielił, nie dopatrując się jakichkolwiek przesłanek, które ewentualnie mogłyby podważyć rzetelność czy fachowość biegłych.

Oskarżona w swoich wyjaśnieniach na rozprawie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, potwierdzając postawiony jej zarzut w całości, wskazując, że dopuszczała się aktów agresji słownej wobec pokrzywdzonej, swojej sąsiadki, której groziła, w tym także trzymając w ręku nóż oraz dobijała się do jej drzwi. Przyznanie się oskarżonej do winy było stanowcze i jednoznaczne. Wyjaśnienia H. D., zasługujące na wiarę, znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej J. D. oraz wskazanych powyżej dokumentach, w szczególności raportach z historii działania KPP S. i protokołach oględzin rejestratorów, których wiarygodności strony nie kwestionowały.

W konsekwencji Sąd uznał, że H. D. swym czynem wyczerpała znamiona występku z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Za powyższy czyn Sąd skazał oskarżoną na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując ją do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin w stosunku miesięcznym.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonej – dane o karalności (k. 9-11), odpisy wyroków (k.27,29-30).

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonej do winy.

W orzekaniu w sprawach karnych należy uwzględnić wiążący charakter ustanowionej w obowiązującym k.k. zasady ultima ratio kary pozbawienia wolności w sprawach o tzw. drobne i średnie przestępstwa, wyrażającej się w preferencji kar nieizolacyjnych. Jak wynika bowiem z art. 58 §1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, Sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary, a taka sytuacja zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Sąd uznał, że wobec oskarżonej, która wykazała skruchę z powodu popełnionego występku, podała, że zrozumiała naganność swego zachowania, wie że źle robiła, przeprosiła pokrzywdzoną za swoje zachowanie i solennie przyrzekła

poprawę swego zachowania, podając, przy tym, że zdaje sobie sprawę z konsekwencji podobnego zachowania w przyszłości, wychowawczy efekt da orzeczenie kary nieizolacyjnej, natomiast umieszczenie jej ponownie w zakładzie karnym byłoby w tym przypadku niecelowe, a nawet szkodliwe. Oskarżona nie umniejszała swojej winy, w najmniejszym choćby stopniu nie przerzucała odpowiedzialności za powstałą sytuację na pokrzywdzoną. Nie bez znaczenia dla uznania szczerości jej przeprosin i zobowiązania się do poprawnego zachowania w przyszłości jest to, że oskarżona deklaracje taką złożyła właśnie po odbyciu kary pozbawienia wolności w ZK, gdzie poddana została procesowi resocjalizacji, a po opuszczeniu ZK nie podejmowała agresywnych zachowań wobec pokrzywdzonej, nie odnotowano także skarg na jej zachowanie, co jest stanem pożądanym.

Mając na uwadze treść opinii biegłych psychiatrów, z której wynika, że rozpoznano u oskarżonej cechy organicznych zaburzeń osobowości oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, Sąd na podstawie art. 93a §1 pkt 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez nią czynu zabronionego, w tym podobnego rodzaju.

Dla wzmocnienia celów kary, w tym zwłaszcza wychowawczego jej oddziaływania, Sąd na podstawie art. 41a §1 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną J. D. w sposób osobisty, pisemny jak i za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość.

Na podstawie art. 46 §1 k.k. Sąd orzekł także wobec oskarżonej obowiązek zapłaty J. D. kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych, uznając, że kwota ta zadośćuczyni i zrekompensuje doznaną przez pokrzywdzoną krzywdę.

O kosztach obrony oskarżonej Sąd orzekł jak w pkt V wyroku.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonej Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił ją od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.